

Jane Fallon

Met zo'n
vriendin
heb je geen
vijand meer
nodig...

ROMAN

EVEN
GOEDE

VRIENDEN

Jane Fallon

EVEN GOEDE
VRIENDEN

De Fontein

PROLOOG

‘Waarom bel je me om halfzes ’s ochtends? Is alles wel oké?’

Ik hoor de bezorgdheid in zijn stem. Ook al is hij drie jaar jonger dan ik, mijn broertje is altijd mijn beschermer geweest.

‘Ik zit niet in New York. Ik ben in Londen, weet je nog wel?’

Gelukkig weet hij dat nog wel. ‘O ja! De grote verrassing. Hoe is het? Hebben jullie het leuk?’

‘Niet echt,’ zeg ik. Hoe moet ik hem uitleggen dat ik op dit moment op mijn bed naar een koffer vol kleren van een andere vrouw zit te kijken? Dat ik onbekende toiletpullen in mijn badkamer heb gevonden? Dat ik een week geleden zowel een baan als een vriend had van wie ik hield, en dat ik blijkbaar nu én geen baan, én geen vriend meer heb?

‘Wat is er aan de hand?’

Ik ga liggen op het – mijn – bed, in de slaapkamer die ik eigenhandig heb geschilderd, op het dekbedovertrek dat Jack en ik samen hebben uitgekozen, en staar naar het plafond.

‘Amy? Ben je daar nog?’

Later typ ik een appje: Ik ben dit weekend thuis. Vanavond laat kom ik aan. Mijn vliegtuig landt rond halfnegen. Niet tegen Mel zeggen. *Big surprise!* Ik bel je later. Hou van jou xxx

Voor ik op andere gedachten kom, druk ik op *verzenden*.

Het vliegtuig had de landingsbaan nog niet geraakt of ik begon me al af te vragen of ik hier wel verstandig aan had gedaan. Eindigden verrassingsbezoekjes niet meestal in een drama? Maar tot het moment dat we opstegen, was ik vooral bezorgd dat ik mijn vlucht op het allerlaatst zou moeten cancelen, dat mijn werk zou bellen en zou zeggen dat ze alweer alles omgegooid hadden en dat ze me toch nodig hadden, dus leek het me beter om niemand iets te vertellen. Geen verwachtingen, geen teleurstelling, zo redeneerde ik. En trouwens, het leek me ook gewoon leuk.

Om nog te zwijgen over het feit dat ik wel wat troost van mijn thuisbasis kon gebruiken. Mijn hoofd tolde nog van mijn grote nieuws. Het voelde eerlijk gezegd een beetje alsof de wereld op het punt stond te vergaan, maar diep vanbinnen wist ik heus wel dat dat overdreven was. Ik had al zoveel anderen hetzelfde lot zien ondergaan. Ik had alleen niet verwacht dat het zo plotseling zou komen.

Ik had zevenenhalve maand in New York gewoond. Over twee weken zou ik voorgoed weer thuiskomen.

En ik dacht dat het zou helpen als ik dat Jack zelf zou vertellen. Omdat, hoewel hij natuurlijk medelijden met me zou hebben omdat ik mijn baan kwijt was, ik vrij zeker wist dat hij vooral blij zou reageren: omdat ik weer thuiskwam, en omdat we eindelijk een datum zouden kunnen prikken voor de bruiloft die we vlak voor mijn vertrek hadden aangekondigd. Omdat we weer een normaal stel zouden zijn dat samenwoonde, in plaats van dat we duizenden kilometers bij elkaar vandaan leefden. En ik wist dat die blijdschap op mij zou overslaan. Ik moest dingen in perspectief zien.

Mijn hart bonsde als een gek toen ik vlak bij onze straat was, oververmoeid door de jetlag die al op kwam zetten. Ik had nog nooit zoiets gedaan: spontaan de halve wereld overvliegen. Ik zag steeds maar weer Jacks gezicht voor me als hij me thuis aan zou treffen: shock, maar ik twijfelde er niet aan dat dat snel gevolgd zou worden door pure verrukking. Ik wist natuurlijk dat hij al naar zijn werk zou zijn tegen de tijd dat ik zou arriveren, maar het kon best zijn dat hij zich een dagje ziek gemeld had, of dat hij zomaar vrij genomen had. Hij houdt van zijn baan. Tenminste, hij houdt van zijn werk: de reclame. Zijn baan vindt hij een tikje frustrerend. Hij kan niet wachten tot hij een treetje hoger mag.

De hele vlucht had ik proberen te bedenken wat ik zou doen. Zou ik me verstoppen en dan ineens tevoorschijn springen? (Zou hem misschien een hartverzakking geven.) Trots naast een zelfbereide maaltijd staan met een opscheplepel in mijn hand? (Zo huishoudelijk ben ik eigenlijk niet.) Of zou ik me op de bank draperen in een corselet? (Hij zou me waarschijnlijk uitlachen. Ander probleempje is dat ik helemaal geen corselet heb, en geen flauw idee heb waar ik er eentje zou kunnen kopen. Ik weet eigenlijk niet eens wat een corselet precies is.) Uiteindelijk besloot ik dat ik het met alcohol zou doen. Fles wijn in mijn ene hand, twee glazen in de andere. Mij hoeft je niet te vertellen hoe je het hart van een man verovert. Of dat van een vrouw, trouwens. Ik had al een tripje naar de slijter om de hoek gepland.

Ik sleurde mijn koffer – veel te groot voor een weekendje – de trap op. Ik had alvast zoveel mogelijk zoi mee naar huis genomen, voor de grote verhuizing: nog een reden waarom dit tripje best verstandig was. Ik glimlachte toen ik zag dat Jack de ficus op de overloop waar ik zo dol op ben water had gegeven, want hij zag er gezond en glanzend uit. Hij had zelfs de blaadjes afgestoofd. Niet te geloven. Achteraf realiseer ik me dat ik het toen al had kunnen weten. Mannen van achtendertig gaan niet ineens, zonder reden, de blaadjes van kamerplanten lopen poetsen. Ik liet mezelf binnen en riep zijn naam, hopend dat hij vandaag misschien had besloten om wat later naar de zaak te gaan. Het was pas kwart over negen, maar ik wist ergens wel dat hij al achter zijn bureau zou zitten. Hij zou pas op zijn vroegst

weer om halfzeven, kwart voor zeven thuis zijn. Aan het feit dat hij misschien direct uit het werk naar de kroeg zou gaan, durfde ik niet eens te denken. Toen ik hem gisteravond sprak – vlak voor het boarden, maar dat wist hij natuurlijk niet – zei hij niet dat hij daar plannen voor had, maar dat kon natuurlijk inmiddels anders liggen.

Zodra ik de deur opende, wist ik meteen dat er iets niet klopte. Het appartement was keurig opgeruimd, om te beginnen. En er hing een geur die ik niet herkende. Een vleugje maar, vermengd met Jacks aardse mengeling van kokosdouchegel, afhaalcurry en ongewassen sportkleren. Ik snoof hoorbaar om de vinger te kunnen leggen op wat me precies niet lekker zat. Was ik het zelf? Was het een vaag spoor van mijn spullen, ook al was ik hier al niet meer geweest sinds de kerst, ruim drie maanden geleden?

Ik dumpte mijn koffer en mijn computertas en begon als een bloedhond te snuffelen. Er was nog meer bewijs van extreme opruimdrang: de vaatwasser was leeg en alles was in de kastjes gezet; de kranten lagen netjes opgestapeld op de salontafel; zelfs de afstandsbedieningen lagen keurig op een rijtje. Misschien had hij zijn moeder op bezoek gehad, bedacht ik me. Ik had contact met haar moeten opnemen, mijn geheimpje met haar moeten delen. Hij had haar waarschijnlijk willen laten zien dat hij zich prima redde zonder mij. Ik weet hoe bezorgd ze was toen ze hoorde dat ik voor mijn werk naar New York moest. Misschien was ze hier al, en was ze net de deur uit, en had ze een spoor van een ondefinieerbare maar onmiskenbaar vrouwelijke geur achter zich gelaten.

Ik schrok toen Oscar, onze dikke zwarte kater, uit het niets op me af kwam rennen. Blij dat hij nog wist wie ik was, pakte ik hem op en knuffelde hem eens flink, maar ik was er met mijn hoofd niet bij. Ik deed de koelkast open om zijn eten te pakken.

Hummus? Jack vindt hummus iets waar je de badkamertegels mee voegt. Hij vindt dat het naar oude bankkussens smaakt, hoewel hij die volgens mij nog nooit heeft gegeten. Ik deed de koelkastdeur dicht en strooide een handje kattenbrokjes in Oscars bakje. Hij keek me teleurgesteld aan.

Ik ging in de logeerkamer op zoek naar een teken van leven. Het bed was afgehaald en lag vol met troep, zoals altijd. De meeste din-

gen liggen er al sinds ik hier vierenhalf jaar geleden kwam wonen. Foto's die we nog altijd niet hadden opgehangen, twee tennisrackets die we ooit op vakantie hadden gebruikt, een lamp die we geen van beiden mooi vonden. Dus geen logerende moeder. Ik liep de raamloze gang weer in. In de badkamer bleef ik stokstijf staan. In de vensterbank stond een kleine verzameling meisjesachtige toiletartikelen. Geen van die artikelen was van mij. Shampoo voor fijn haar. Toner voor een gecombineerde huid. Ineens werd ik licht in mijn hoofd. Ik greep me vast aan de wastafel om in balans te blijven.

In de slaapkamer was het bed opgemaakt. Ik geloof niet dat Jack in de vijf jaar die we bij elkaar waren ooit het bed opgemaakt heeft. Niet dat hij lui is, maar hij ziet er gewoon het nut niet van in. Hij duikt er later toch weer in, en dan wordt het toch weer een rommel-tje. Er stond een koffer die ik niet kende aan mijn kant. Ik gooide hem open en doorzocht de kleren die erin zaten. Ze droeg maatje 36, wie ze ook was. In de kledingkast hadden een rijtje jurken, bloesjes en rokken mijn spullen naar de rand verdrongen. Sommige kledingstukken kwamen me bekend voor, al wist ik niet precies waar ik ze van kende. De labels waren van Zara, Top Shop, Maje. De helft van mijn vriendinnen had waarschijnlijk precies dezelfde spullen.

Ik onderdrukte de drang om Jack te bellen om antwoorden te eisen. Hij wist niet eens dat ik in het land was. Ik pakte mijn bagage weer op en zorgde ervoor dat ik geen sporen achterliet. Toen ik het appartement verliet en de straat weer in liep, beende ik regelrecht naar het park aan de overkant en ging op een bankje zitten. Ik had tijd nodig om na te denken.

Mijn naam is Amy Jane Forrester. Althans, strikt genomen is het Aimee Jayne. Ik ben in de jaren zeventig geboren, 1977 om precies te zijn, en toen was het kennelijk heel belangrijk om namen met zoveel mogelijk willekeurige extra letters te spellen. Ik ben al lang geleden gestopt om mensen te verbeteren als ze mijn naam verkeerd spelden, en ben later zelf ook de simpele spelling gaan gebruiken. Waarom moeilijk doen als het makkelijk kan. Gemiddelde lengte (1 meter 68), gemiddelde maat (42, als het meezit), het middelste van drie kinderen (Nichola van eenenveertig en de zesendertigjarige Christopher. Dat van die extra letters was blijkbaar alleen op meisjes van toepassing), tante van de twee zoontjes van Nichola.

In New York, heb ik meegewerkt aan een nieuwe serie die net in première is gegaan, prime time, op een van de grote zenders. Mijn doorbraak na jarenlang ‘Prostituee Nummer Twee’, of ‘Vrouw Op Het Station’. Soms was ik zelfs alleen ‘Vrouw’. Ik kon ervan rondkomen, begrijp me niet verkeerd. Tenminste, zo’n beetje. Vooral dankzij mijn werk in acteurvriendelijke callcenters, als ik heel eerlijk ben. Als ik zeg ‘doorbraak’, dan bedoel ik dat ik een personage met een heuse naam mocht spelen dat in alle afleveringen meedoet. Dit seizoen, in elk geval. Niet dat ik een van de sterren ben. Ik hoor bij het ensemble. Ik lijk griezelig veel op de Engelse actrice die de hoofdrol speelt, en daardoor had ik de mazzel om als haar oudere zus gecast te worden. Eigenlijk is het overdreven om te zeggen dat ik ‘griezelig veel’ op haar leek. Wat ik bedoel is dat we allebei bijna zwart, glanzend haar hebben, bruine ogen en een beetje een rond gezicht. Maar het lijkt goed genoeg, en dat Engelse accent deed het hem vooral.

Ik zei net dat ik in bijna elke aflevering zit. Daar moet ik aan toevoegen: ‘tot nu toe’. Want de grote zus van de Engelse detective die de heldin van de serie is, staat op het punt om omgelegd te worden door de seriemoordenaar naar wie die nou net op jacht is. En daar kwam ik pas eergisteren achter, toen we het nieuwe script kregen. Op bladzijde 36 werd ik gewurgd.

Ik probeerde meteen Jack te bellen. Hij nam niet op. Dus toen ben ik wat gaan drinken met meelevende vrienden uit de cast, en in de kroeg had ik mijn verrassingsplan gesmeed.

Ik woon samen met Jack, als ik in Londen ben. Er was geen sprake van dat hij met me mee naar New York kon. We hebben het er wel over gehad. Hij vond het een verleidelijk idee, om het er eens lekker van te nemen in de Big Apple, tot het tot ons doordrong dat er niet zoveel lekker te nemen valt zonder baan en zonder inkomsten. Ik zou ook niet voorgoed gaan. We wisten allebei dat mijn avontuur maar tijdelijk was.

Hij had op het nieuws gereageerd door een paar dagen voor mijn vertrek, halverwege een Thaise curry en een aflevering van *House of Cards*, op een knie te zakken en een blauw Tiffany-doozje onder de bank vandaan te halen. Er zat een ringetje van een bierblikje in met een briefje: ‘Tegoodbon voor 1 verlovingsring’. Hij schoof het ringetje om mijn ringvinger. Het was zo lief en onverwacht dat ik was gaan huilen, en hij ook, en toen moesten we lachen omdat we zo idioot deden en dat alles wel goed zou komen.

We meden omzichtig een gesprek over wat we zouden doen als het programma zo’n succes zou worden dat het maar eindeloos door zou gaan, of als mijn kleine rolletje zou opvallen en ik ineens een bloeiende carrière in Amerika zou hebben. De kans was in beide gevallen zo klein dat het niet de moeite loonde om er rekening mee te houden. Hij komt bij mij langs als hij tijd vrij kan maken en ik ben tot nu toe al drie keer naar huis gevlogen, als het filmschema dat toeliet. Zo slaan we er ons doorheen. Tenminste, dat dacht ik.

De beslissende factor wat mijn bezoekje van deze week betrof – de factor die het het waard maakte, ook al zou ik over een week of wat voorgoed weer thuis zijn – was mijn beste vriendin Melissa. Die wordt morgen veertig, en ze heeft een feestje georganiseerd, ook al

had ze geen bal zin om het te vieren, omdat ze niet zo'n leuke tijd achter de rug heeft. Haar huwelijk is stukgelopen zonder dat ze er erg in had. Ze kwam er pas achter toen haar man, Sam, haar vertelde dat hij niet meer van haar hield, maar dat hij van ene Camilla was gaan houden, en dat hij ervandoor ging. Ik voelde me natuurlijk verschrikkelijk schuldig dat ik er niet was toen mijn beste vriendin haar leven weer bij elkaar moest zien te rapen, dat kun je je wel voorstellen. Of misschien kun je dat niet, maar neem dan maar van mij aan: het was verschrikkelijk.

Ze maakte geen geheim van het feit dat ze er kapot van was toen ik vertelde dat ik geen tijd kon vrijmaken voor haar feestje. Ook al weet ze best dat ik niks te zeggen heb over mijn eigen agenda, en ook al is het een heel eind vliegen om je te bezatten en 'Happy Birthday' te zingen. Ik heb beloofd dat ik het goed zou maken als ik weer thuis zou komen wonen. Dat we dan een heel weekend in een spa zouden gaan zitten om ons te laten vertroetelen en bij te kletsen.

Dus zodra ik hoorde dat mijn lot bezegeld was, was mijn eerste gedachte – of eigenlijk, mijn derde, na: *O shit, wat moet ik dan nu met mijn leven?* En: *Waar is het kantoor van de schrijvers? Ik ga ze allemaal een langzame en pijnlijke dood bezorgen –: Wat kan mij het verrekken, ik ga naar huis, zodat ik op Mels verjaardag kan zijn en lekker los kan gaan. Ze kunnen allemaal de pot op.*

Het leek me leuk om het een verrassing te laten zijn. Ik heb dagen zitten fantaseren over hoe blij Jack en Mel zouden zijn om me te zien. Dat ze in geen miljoen jaar hadden gedacht dat ik alleen voor een feestje over zou komen. En in Jacks geval had ik dat blijkbaar goed gezien.

Ik pak mijn mobieltje en bel Mel. Die weet wel wat ik moet doen. Ik krijg meteen haar voicemail. Ze zal wel in de metro zitten, op weg naar haar werk. Ik wil net een bericht voor haar inspreken als ik me ineens bedenk dat ik dat niet kan maken. Ze is zo druk met haar feest. Alsof haar leven ervan afhangt. Ik weet dat ze extra hard bezig geweest is in de sportschool en dat ze zichzelf heeft uitgehongerd om 'Sam te laten zien wat hij mist'. Ook al is hij er niet bij (natuurlijk), ze rekent erop dat ze nog genoeg vrienden delen die foto's van het feestvarken zullen delen via social media. Ik weet, omdat ze het me

al honderd keer heeft verteld, dat ze vanavond bij de schoonheids-specialiste zit voor een facial, en dat ze morgen druk doende is met waxen, de kapper en gelnagels. Niet dat ze hem terug wil, ze wil gewoon dat hij haar ziet.

Dus ik kan geen domper op haar avond zetten. Ook al is ze al sinds mijn elfde degene bij wie ik mijn hart uitstort, het zal moeten wachten.

In plaats daarvan probeer ik me te bedenken wat ze tegen me zou zeggen. Ik zie haar ongelovige blik zo voor me. Haar mond een perfecte O. Mel heeft een expressief gezicht. Grote groene ogen. Het lijkt soms wel of je naar een overmatig enthousiaste mimespeler zit te kijken. En ik weet precies wat het eerste is dat ze me zou vragen: ‘Wie de fuck is dat mens?’

Dat is een heel goede vraag.

Ik bedenk me dat dit misschien mijn enige kans is om erachter te komen wie die vrouw is. Als ik Jack ermee confronteer – wat zeker gaat gebeuren – klapt hij misschien dicht, en wil hij het me niet vertellen. Hij geeft misschien wel zoveel om haar dat haar beschermen belangrijker voor hem is dan mij tevredenstellen. En om de een of andere reden wil ik het per se weten. Sun Tzu heeft ongetwijfeld iets te melden over dit soort situaties: ‘Voordat je je vijand kunt verslaan, moet je weten wie hij is.’ Of: ‘Laat die bitch hier niet mee weggkomen zonder haar flink te beschadigen.’ Zoiets, in elk geval.

Voor ik er erg in heb, sta ik weer op en steek de weg weer over naar mijn huis. De gigantische koffer sleep ik achter me aan als een onwillige hond, en mijn oversized handtas bungelt aan mijn schouder. De ondefinieerbare geur hangt er nog steeds. Ik bekijk het (keurige) stapeltje tijdschriften en kranten op de salontafel, op zoek naar iets met een naam erop. Niks te vinden. Dus wie ze ook is, ze is hier misschien nog niet helemaal ingetrokken.

Ik doe de onbekende koffer weer open en begin de spullen eruit te gooien. Het boeit me niet dat het een puinhoop wordt. Het is voornamelijk ondergoed, en dan bepaald niet het soort dat grijs geworden is van te vaak wassen. Het voelt vreemd om er met mijn neus bovenop te zitten, dus schuif ik het allemaal aan de kant. Er zitten een paar T-shirts in en een spijkerbroek, maar daar kan ik ook niks uit opmaken. Ik begin de vakken van de koffer te doorzoeken. Sleu-

tels, een roman, een paar oude bonnetjes, een zakdoekje, wat haar-speldjes, een kam. Ik kijk of er haren in de kam zitten. Niet, dus. Dan bekijk ik de bonnetjes. Ze heeft alles contant betaald – een broodje bij Prêt-a-Manger, een pakje Antigrippine, een kop koffie. Dit schiet niet op, zo. Het enige wat ik weet is dat deze vrouw verkouden is en ham op haar broodje lekker vindt.

Uit frustratie geef ik de koffer een schop.

Ik kan niet maar gewoon blijven wachten tot een van beiden thuiskomt. Stel dat zij eerst komt, en ze een gestoord wijf is? Stel dat ze thuiskomen met een paar vrienden in hun kielzog? (Een paar van ónze vrienden, misschien zelfs. Dat zou toch verschrikkelijk zijn? Weet iedereen dit al? Lachen ze me uit achter mijn rug?) Ik weet niet of ik die vernedering wel aankan. En trouwens, ik wil niet dat mijn eigen drama de reden van mijn bezoek overschaduwet. Ik ben hier om ervoor te zorgen dat mijn beste vriendin de avond van haar leven krijgt.

Ik besluit om mijn broer te bellen, Chris. Die weet in elke netelige situatie raad. Om nog te zwijgen van het feit dat hij de enige is die niet al achter mijn rug kletst over mijn ontrouwe vriend.

‘Ha, Zus,’ zegt hij als hij opneemt. Hij noemt me altijd Zus. Het begon als geintje toen we jaren geleden een keer een tranentrekkende serie op televisie zaten te kijken, en we de hele tijd zaten te letten op het feit dat de schrijvers van die serie ons in de dialogen steeds maar herinnerden aan de relaties tussen de personages. Mijn favoriete zin: ‘Ken je onze oudere broer Martin, die makelaar is in Dorking en die met zijn vrouw Sue, in Reigate woont?’ Dat begonnen wij in onze eigen gesprekken ook te doen: ‘Kun je onze moeder Margaret, die getrouwd is met onze vader Graham, misschien even vragen of...’ ‘Hallo jongere broer Chris, heb je onze oudere zus Nichola, of haar echtgenoot Mark onlangs nog gezien?’ Nou ja, je had erbij moeten zijn, maar wij moesten er altijd heel hard om lachen. Hoe dan ook, dat ‘Zus’ was blijven hangen.

‘Waarom bel je me om halfzes ’s ochtends? Is alles wel oké?’

‘Ik zit niet in New York. Ik ben in Londen, weet je nog wel?’

‘O ja! De grote verrassing. Hoe is het? Hebben jullie het leuk?’

‘Niet echt,’ zeg ik. Ik ga op het bed liggen en staar naar het plafond.

‘Wat is er aan de hand? ...Amy? Ben je daar nog?’

Ik breng hem zo bondig mogelijk op de hoogte. Als ik over de koffer vol kleren begin, hoor ik hem zo hard ‘*What the fuck?*’ zeggen dat zijn vriend, Lewis, op de achtergrond vraagt of alles wel in orde is. Chris zet me op de speaker.

‘Hou maar op,’ zeg ik. ‘Ik heb ook geen idee. Hoi, Lew.’

‘Wat ben jij nog laat op. Of vroeg. Een van beide.’

Ik luister terwijl Chris hem bijpraat.

‘Er moet een logische verklaring voor zijn,’ zegt Lewis zodra hij ook weet wat er speelt. ‘Iets voor de hand liggends dat we over het hoofd zien.’

‘Hij gaat vreemd,’ zeg ik neerslachtig.

‘Een andere verklaring, bedoel ik. Zijn zus?’

‘Hij heeft geen zus.’

‘Weet ik veel... een nichtje, dan?’ probeert Chris. ‘Een vriendin van vroeger?’

‘Waarom heeft hij daar dan niks over gezegd?’

‘Misschien heeft hij daar de kans nog niet voor gekregen. Misschien stond ze gisteravond pas op de stoep, was het een noodgeval.’

‘Het logeerbed was onbeslapen.’

‘Ik vermoord hem,’ zegt Lew, dus daar heb ik ook niks aan.

Ik hoor mezelf zuchten.

‘Hou op. Dat zou hij nooit doen,’ zegt Chris.

‘Nee, echt, vermoord hem maar.’

‘Heb je enig idee wie het zou kunnen zijn?’ vraagt Chris.

‘Geen flauw benul. Ik moet erachter zien te komen.’

‘Maakt het uit?’

‘Tuurlijk, man! Stel dat het iemand is die ik ken? Iemand van zijn werk of zo? Ik kan toch niet elke vrouw gaan verdenken met wie hij ooit contact heeft gehad? Ik bedoel, hoe moet ik ooit weten wie ik wel en niet kan vertrouwen?’

‘Of het is misschien iemand die jij nog nooit hebt ontmoet –’ zegt Lew.

Chris valt hem in de rede. ‘– en misschien was het bedoeld als een scharreltje... niet dat dat hem vrijpleit... en werd het iets serieuzers...’

‘...Maar zijn ze van plan om er een eind aan te maken voor... Je weet wel...’

‘...En denken ze: wat niet weet, wat niet deert...’

‘...Of hij wil het je juist echt wel vertellen, en voelt hij zich gruwelijk schuldig, maar wist hij dat hij het je persoonlijk moest vertellen.’

‘...Precies! Hij zal het je waarschijnlijk vanavond allemaal wel opbiechten. Niet dat dat... Nou ja, je weet wel, het is nog steeds verschrikkelijk...’

Ik luister een poosje naar hoe ze door elkaar heen praten. Het snijdt wel hout, wat ze zeggen.

‘Wat ga je nou doen?’ vraagt Chris uiteindelijk.

‘Ik heb geen idee. Daarom belde ik jou juist. Ik bedoel, als ik hier ben als hij thuiskomt, dan weet hij natuurlijk dat ik het weet.’

‘Maar dan krijg je wel antwoord.’

‘Alleen weet ik dan nooit of hij ermee over de brug was gekomen als ik hem niet betrap had. En stel dat hij botweg weigert om me te vertellen wie ze is? En bovendien moeten we dan samen naar Mels feestje en doen alsof er niks aan de hand is.’

Het blijft even stil.

‘Hoelang blijf je?’

‘Een week. Ik weet alleen niet hoe ik die door moet komen.’

‘Weet je wat?’ zegt Chris. Ik hoor een meeuw krijsen en vraag me af of ze buiten in hun kleine zonnige tuin in Devon zitten. Ik zie hen voor me, aan de houten tafel bij hun achterdeur, Chris met zijn hoofd vol donkerbruin haar en Lewis met zijn kale kop over de telefoon gebogen. Chris heeft dezelfde gewoonte als ik: hij trekt aan zijn oorlellen als hij zich concentreert en ik neem aan dat hij dat nu ook doet. ‘Stuur hem een appje en zeg dat je vanavond thuiskomt. De kans is groot dat zij, wie ze ook is, haar spullen komt halen. Dan kun je haar tenminste eens even goed bekijken. Als hij dan vanavond de boel opbiecht, ga je gewoon in je eentje naar Mels feest en dan zeg je tegen Mel dat hij ziek is. Je bent een goeie actrice, dus dat moet lukken. En als hij niks vertelt, doe je alsof je neus bloedt. Dan gun je Mel haar grote feest. En dan sla je hem er zondag pas mee om zijn oren. Of... Weet hij hoelang je blijft?’

‘Hij weet niet eens dat ik er ben, weet je nog wel.’

‘Perfect,’ zegt Chris. ‘Dan zeg je tegen hem dat je zondagochtend vertrekt. Dan ga jij naar Mel om een paar dagen bij haar uit te huilen en dan zet je Jack verder uit je hoofd.’

‘Dus je bedoelt dat we niet eens moeten proberen om hier uit te komen?’

‘Waar moet je uitkomen?’ zegt Lewis. ‘Of hij het nu opbiecht of niet, hij gaat vreemd.’

‘Shit.’

‘Tenzij je liever een weekje hier komt?’ vraagt Chris.

Het is verleidelijk. Chris heeft een soort magische krachten waarmee hij iedereen altijd weer rustig weet te krijgen. Ik vond altijd dat hij therapeut moest worden. Maar zelf heeft hij liever een baan waarbij hij op vrijdagmiddag de deur achter zich dicht kan trekken. Hij wist dat hij anders het hele weekend met andermans problemen zou blijven rondlopen, zei hij. Dat hij hen zou bellen en gratis sessies zou aanbieden zodat ze zich snel weer beter zouden voelen. Toch is dit zijn onofficiële rol in het leven geworden. Als zijn vrienden in een crisis zitten, is hij de eerste die ze bellen.

Het heeft nu alleen geen zin om me daar te verstoppen. Wat ik nodig heb om me hier doorheen te slaan is Mels ‘fuck iedereen’-aanpak.

‘Nee. Maar toch bedankt. Ik red me wel. Ik heb nu tenminste een plan. O, en nog wat, ze gaan me omleggen.’

‘Nee! Verdomme, wat rot voor je.’

‘Geeft niet. Ik denk niet dat het iets met mij zelf te maken heeft. Het is gewoon een goeie verhaallijn. Niet aan papa en mama vertellen, hoor, dat trek ik nu niet. En trouwens, ook niet tegen iemand anders. Het is top secret, tot het wordt uitgezonden.’

‘Tuurlijk. Wat ga je nu doen, dan?’

‘Nou ja, tot vanochtend was ik nog van plan om weer naar huis te komen, mijn bruiloft te plannen en mijn leven weer op te pakken. Maar op dit moment weet ik het even niet.’

‘Oké, weet je wat, ik vermoord hem wel,’ zegt Lewis.

‘Kom toch maar gewoon hierheen, als je weer terugkomt. Dan kun je je hier schuilhouden en je wonden likken, zo lang als je wilt.’

Ik beloof dat ik hem zal bellen zodra ik meer weet. Dan leun ik

naar achteren in de kussens, en heb het gevoel dat de grond onder mijn voeten wegzakt. Ik heb me altijd afgevraagd wat mensen bedoelden als ze dat zeiden, maar nu snap ik het. Ik voel een gapend gat onder me en moet me ergens stevig aan vasthouden om te voorkomen dat ik erin kukel. Oscar glipt naar binnen en springt naast me op bed, om vervolgens tegen me aan te gaan liggen. Ik laat mijn vingers in de zachte vacht op zijn buikje verdwijnen. Probeer niet te denken aan een of andere vrouw die geprobeerd heeft bij hem in het gevlij te komen door hem stiekem stukjes van zijn lievelingskaas te voeren.

Ik voel de overweldigende behoefte om onder het dekbed te kruipen en te gaan slapen, waarschijnlijk met het idee dat als ik mijn ogen dichtdoe, het monster niet bestaat. Maar dan kijk ik naar de (mijn) frisse witte kussens, en de (mijn) vrolijke botergele dekbedovertrek, en stel me voor dat Jack en Joost-mag-weten-wie hier vieze dingen hebben gedaan, en de lust vergaat me meteen. Bovendien zou ik anders waarschijnlijk half in coma raken en nog steeds in bed liggen als een van hen thuiskomt. En dat lijkt me geen goed plan. Nog niet.

Als ik Jack ga laten weten dat ik vanavond thuiskom, moet ik zorgen dat ik weg ben. Maar ik kan ook niet met mijn gigantische koffer over straat zwerven. En dus sleur ik – nadat ik de spullen van mijn rivale weer zorgvuldig terug gestopt heb, zodat ze niet door zal hebben dat iemand ze geïnspecteerd heeft – mijn eigen koffer naar het hotel schuin tegenover ons huis en boek een eenpersoonskamer voor mezelf. Zo'n chic hotel is het namelijk. Het heeft eenpersoonskamers, met eenpersoonsbedden. Met haardrogers die aan de muur vastzitten om te voorkomen dat je ze steelt. Ik denk dat ze mikken op eenzame vertegenwoordigers van armlastige bedrijven. Of op prostituees en hun klanten die de kamers per uur huren. Maar het is er schoon. Tenminste, als je met een half oog kijkt. Dan kruip ik in het kleine, maar lekkere bed, trek het dekbed over mijn hoofd en huil mezelf in slaap.

Ik word wazig wakker, ik weet niet hoeveel later. Het eerste wat ik zie, is de opgeklapte strijkplank die tegen de muur geschroefd is, aan het voeteneind van het bed. Ik kan me niet herinneren dat ik dat in mijn super-de-luxe appartement in Manhattan heb gedaan. Ik kijk om me heen, en neem de piepkleine tv (tegen de muur geschroefd), de waterkoker (waarvan het snoer vastzit aan de muur), de radiowekker (idem) in me op, en dan komt alles in één klap terug. Ik kijk op mijn telefoon om te zien hoe laat het is. Vijf voor halfeen. Ik heb anderhalf uur geslapen.

Ik zet koffie (met een van de twee gratis zakjes oploskoffie en een drupje uit een van de drie piepkleine cupjes melk). Het smaakt metaalig. Dan ga ik weer op bed liggen en probeer tot me door te laten dringen wat er precies aan de hand is. Jack gaat vreemd? Zou dat echt zo zijn? We facetimen bijna elke avond, tenzij dankzij ons werkschema het tijdsverschil roet in het eten gooit. Ik denk terug aan de afgelopen avonden, en probeer me te herinneren of er toen vege tekenen waren. Maar ik kan niets bedenken. We waren al nooit zo klef aan de telefoon. En ook niet in het echt, trouwens. Worden we allebei eng van. Waarmee ik niet wil zeggen dat we niet van elkaar houden. Dat doen we wel degelijk. Alleen dat vertellen we elkaar in normale taal, met gewone stemmen, en niet met het stemmetje van een kind van vijf. *Anyway*, ik kan me geen enkele alarmbel herinneren. Niets wat anders voelde dan anders. Geen gefluister op de achtergrond, niet per ongeluk een blik naar wie er ook maar verder in de kamer was. Hij hing ook nooit zomaar ineens op.

Voordat ik te lang kan stilstaan bij wat ik doe, stuur ik Jack een

appje: Ik ben dit weekend thuis. Vanavond laat kom ik aan. De vlucht landt rond halfnegen. Niet tegen Mel zeggen. *Big surprise!* Ik bel je later. Hou van jou xxx

Bijna meteen hoor ik het typische FaceTimebelletje op mijn telefoon. Ik kan natuurlijk niet opnemen, want dan vraagt hij zich af waarom ik ineens een strijkplank tegen de muur gemonteerd heb. Ik laat hem overgaan tot het stopt, en dan bel ik terug, via audio.

‘Sorry. Beroerde verbinding.’

‘Kom je echt vandaag thuis? Wat geweldig!’

‘Ja!’ zeg ik met – hoop ik – mijn allerblijste stem. ‘Ik ben nu op het vliegveld, we boarden over een paar minuten.’ Ik sta op en duw het met modder bespatte raam open en laat het verkeerslawaaï naar binnen komen.

‘Zal ik je komen halen?’

Shit. Daar had ik over na moeten denken. Jack vindt het leuk om me op te pikken op Heathrow. De eerste keer was het niet eens bij me opgekomen dat hij daar zou staan, dus ik was al bijna bij de metro toen hij ineens hijgend naast me kwam lopen, half verscholen onder een berg bloemen en ballonnen. We moesten allebei huilen, herinner ik me. Ik van blijdschap om hem weer te zien, hij waarschijnlijk van pure uitputting.

‘Nee! Weet je waar ik nou echt zin in heb? Ik spring in een taxi, en dan bel ik je, zodat jij Indiaas kunt bestellen. Ik heb hele fantasieën over paddenstoelenbalti met pilaurijst.’

Jack moet lachen. Hij klinkt relaxt als altijd, en helemaal niet paniekerig door mijn mededeling. ‘Je bent toch niet zwanger, hè?’

Ik probeer mee te lachen, maar ik klink als een gesmoorde kat. ‘Nee!’

‘Ik kan niet wachten om je te zien.’

‘Ik ook niet.’

‘Nou dan ga ik maar... Ik heb zo een vergadering. Hoe laat land je?’

‘Halfnegen. Dus dan ben ik er rond een uur of tien, halfelf.’ Ik vervloek mezelf dat ik zo’n late vlucht heb genoemd, maar ik wilde het authentiek laten lijken.

‘Top,’ zegt hij.

‘Je had toch niet...’ zeg ik, en ik doe mijn best om mijn vraag geen extra lading mee te geven, ‘je had toch niet al andere plannen, hoop ik?’

‘Doe normaal! Alsof ik die niet meteen zou afzeggen. Maar nee, deze eenzame zieligerd had verder geen plannen. Afgezien van een snelle borrel na het werk. Maar inmiddels heb ik een veel betere optie.’

Ik hang op, na hem te beloven dat ik hem meteen bel als ik geland ben. Het is zo verwarrend. Hij klonk oprecht blij bij het idee dat hij me straks weer ziet. Misschien zie ik het wel helemaal verkeerd. Misschien is er echt een onschuldige verklaring.

Ik heb ineens ontzettende trek. Het slaat nergens op om iets te eten te gaan kopen terwijl er aan de overkant een huis vol eten is dat strikt genomen allemaal van mij is, maar ik wil het er niet op wagen om weer terug te gaan. Jack zal háár wel meteen gebeld hebben, en ik weet zeker dat zij nu niet in haar lunchpauze een broodje eet aan haar bureau, nu ze al die sporen nog moet uitwissen. Ik neem een snelle douche om wakker te worden en loop dan naar de Tesco Metro, verderop in de straat. Om vijf over een zit ik op een bankje in het park tegenover mijn huis met een tonijnbaguette. Ik zit ver weg genoeg en de bomen bieden me beschutting, dus als je niet specifiek op zoek bent, zie je me niet zitten. Toch trek ik een honkbalpet over mijn donkere (en smerige) haar, voor de zekerheid. Dat heb ik altijd als ik vlieg: als ik aan boord ga lijk ik wel iemand uit een shampoo-reclame, maar aan het eind van de vlucht is mijn haar moddervet. Heel gek.

Het is een prachtige vroege lentedag en ik deel mijn kruimels met een groepje schurftige duiven, wat een vergissing blijkt te zijn, want die denken nu dat we vrienden voor het leven zijn. Ze bezorgen me een enorm schuldgevoel, omdat ik ze niet meteen het hele broodje toegeworpen heb. Wat ik uiteindelijk toch doe, om van ze af te zijn, maar dat leidt er alleen maar toe dat ze elkaar te lijf gaan.

Wie ze ook is, ze zou natuurlijk ook kunnen besluiten om na het werk te komen. Hoewel, als ik haar was – niet dat ik ooit in zo’n positie terecht zou komen – zou ik het zo snel mogelijk geregeld willen hebben. Gewoon, voor de zekerheid. Of misschien heeft ze niet

eens een baan, of werkt ze 's nachts – wat zou betekenen dat ze op elk moment tussen nu en halfelf vanavond zou kunnen langskomen. Ik heb toch niks beters te doen, houd ik mezelf voor. Ik kan net zo goed blijven zitten waar ik zit.

Om vijf voor halftwee, net als ik heb besloten om me neer te leggen bij het feit dat dit nog weleens heel lang kan gaan duren, stopt er een taxi bij ons voor de deur. Ik houd mijn adem hoorbaar in, en sla mijn hand voor mijn mond, als een overdreven acterende heldin in een stomme film. Ik kijk om me heen om te zien of niemand me heeft gehoord. Gelukkig is iedereen te druk bezig met zijn lunch of het uitlaten van zijn hond, opgelucht om even niet op kantoor te zitten en een uurtje lekker buiten te kunnen zijn.

Ik houd mijn adem in en wacht tot ze uit de taxi stapt. Ik heb geen idee wat ik dan ga doen. Naar haar toe rennen en haar dit allemaal voor de voeten werpen? Antwoorden eisen? Het refrein van 'Jolene' tegen haar zingen? Haar in haar gezicht meppen en weggrennen? Antwoord a tot en met d?

Het portier gaat open. Ik voel mijn hart kloppen. Heel even gebeurt er niets, en dan stapt Jack uit. Om de een of andere reden had ik geen rekening gehouden met die mogelijkheid. Dat hij degene zou zijn die het bewijsmateriaal zou lozen. Hij lijkt zo... Jackerig. Hij ziet er niet uit als een man met een geheim dubbelleven. Hij is nooit echt een knappe man geweest, in de klassieke zin. Hij heeft allerlei imperfecties die bij elkaar toevallig iets aantrekkelijks opleveren. Tenminste, dat vond ik altijd. Zijn neus is net iets te lang, zijn ogen staan een fractie te dicht bij elkaar, zijn lippen zijn aan de dunne kant. Die combinatie – samen met het violet van zijn irissen en zijn donkerbruine haar – geeft hem iets wolfachtigs. Als een van de knappere broertjes Baldwin. Maar dan zonder losse handjes.

Hij heeft duidelijk tegen de chauffeur gezegd dat die moet wachten, want de taxi blijft staan, met draaiende motor, dus de meter zal wel doortikken. Jack holt de trap naar onze voordeur op. Ik trek mijn pet wat dieper over mijn ogen zodat ik naar de bovenste raampartij kan kijken. Ik kan het erkerraam en het raam van de logeerkamer zien. Er hangt witte vitrage voor vanwege de privacy, maar Jack schiet als een wervelwind door het huis – stel ik me zo voor – om alle

bewijsstukken bij elkaar te rapen, en ik zie een van de gordijnen een stukje opwaaien.

Hij heeft niet lang de tijd, weet ik. Hij neemt nooit lang lunchpauze. Hij wil graag dat men hem consciëntieus vindt, terwijl de rest van zijn collega's in de bistro om de hoek aan de rode wijn zit. En ja hoor, de voordeur zwaait open en daar is hij weer, met de koffer in zijn ene hand, twee plastic tassen in de andere, en een stuk of tien meisjesachtige outfits aan hangertjes over zijn schouder. De taxichauffeur kiest dat moment uit om iets heel interessants op zijn nagels te bestuderen, en dus strompelt Jack in zijn eentje de trap af, en weer op, om iets op de rapen wat hij heeft laten vallen. Vervolgens probeert hij uit alle macht het portier weer open te krijgen. Ik kan hem zowat horen puffen van frustratie. In de veilige wetenschap dat er niet van hem verwacht kan worden om iets te dragen, komt de taxichauffeur tot leven, stapt uit, en doet het portier voor hem open, en hij valt zo ongeveer de wagen in, de koffer voor zich uit gooiend.

Ondanks alles kan ik de neiging om hem te roepen en hem te laten weten dat ik er ben bijna niet onderdrukken. Om de straat over te rennen en me in zijn armen te storten.

Het besef dat dat nooit meer gaat gebeuren, voelt als een enorme dreun.

Lees verder in *Even goede vrienden*.

Van Jane Fallon verschenen:

Op de man af

Krijg je wel

Vierspel

Tussen twee zussen

Tegen beter weten in

Mijn zoete wraak

Even goede vrienden

Eerste druk juli 2019

Oorspronkelijke titel *Faking Friends*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Random House

Copyright © 2018 Jane Fallon

The moral right of Jane Fallon to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie © Getty Images/The Picture Pantry/Ruth Black

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4623 7

ISBN e-book 978 90 261 4624 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.